

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΠΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀνέκαθεν χρησιμοποιεῖ τὸ ἡμερολόγιον διὰ νὰ τηροῦνται αἱ διάφοροι ἑορταὶ καὶ νηστεῖαι **ὁμοιοχρόνως, ὁμοιομόρφως καὶ ὁμοιοτρόπως** πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς συνοχῆς καὶ ἐνότητος τῶν μελῶν αὐτῆς. Οὐσιαστικῶς τὸ Ἡμερολόγιον χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι διὰ καθ' ἑαυτὸ χρονομετρικὸν σκοπὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁμοφωνίαν καὶ συμφωνίαν καὶ ἐνότητα τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, διὰ λειτουργικοὺς λόγους, ὅπως ὁ καθορισμὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν τοῦ ἔτους, τῶν κινητῶν ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου Πάσχα, τῶν τεσσάρων νηστειῶν, καὶ ὄλων τῶν Τυπικῶν Διατάξεων τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν. Τὴν Ἐκκλησίαν δὲν τὴν ἐνδιαφέρει ἡ ἀκρίβεια τοῦ χρόνου **ὡς αὐτοσκοπός**, ἀλλ' ὡς μέσον τῆς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ Ἐνότητος τοῦ Σώματος αὐτῆς, ὅπως μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι: **Ἡ Ἐκκλησία οὐκ οἶδεν ἀκρίβειαν χρόνου· ἐν μόνον οἶδε, τὴν Ἐνότητα τῆς Πίστεως, ΔΟΓΜΑ ΓΑΡ ΔΟΓΜΑΤΩΝ ἐστὶν ἡ Ἐνότης τῆς Πίστεως. «Οὐδὲ γὰρ ἡ Ἐκκλησία χρόνων ἀκρίβειαν οἶδεν... τὴν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα, κατεδέξατο τὸ ἐπιταχθέν»** (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, P.G. 48, 871-2). Ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νέου Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου διέσπασε τὴν Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ δημιούργησε

Σχίσμα καὶ Διαίρεσιν, πρᾶγμα Θεοσπηγές καὶ Θεομίσητον. «*Οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι... Οὐδὲ Μαρτυρίου αἵμα ταύτην δύνασθαι ἐξαλείφειν τὴν ἁμαρτίαν*» (ὁ αὐτός, P.G. 62, 85).

Κάθε ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι ἀπηγορευμένη καὶ καταδικασμένη δι' Ἀναθέματος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ὡς ἀντιβαίνουσα πρὸς τὴν παραδοθεῖσαν τάξιν, προκαλοῦσα θόρυβον, σάλον, διάσπασιν, μερισμόν.

Ἡ πρώτη **Καταδική** τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου, τῆς προταθείσης ὑπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης Γρηγορίου ΙΓ', ἐγένετο ὑπὸ τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1583: «*Ὅποιος δὲν ἀκολουθᾷ τὰ ἔθνημα (sic) τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς αἱ Ἐπτὰ Ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν, καὶ θέλει νὰ ἀκολουθᾷ τὸ νεοφεύρετον Πασχάλιον, καὶ Νέον Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρόνομων τοῦ Πάπα, καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ ἔθνημα (sic) τῆς Ἐκκλησίας, ἃς ἔχη τὸ ΑΝΑΘΕΜΑ, καὶ ΕΞΩ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἃς εἶναι.... καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεια καὶ αὐτὸ τὸ αἷμά σας νὰ χύνετε διὰ νὰ φυλάξετε τὴν πατροπαράδοτον Πίστιν καὶ Ὁμολογίαν σας...*»

Ἡ αὐτὴ καταδικὴ ἐπεκυρώθη κατ' ἐπανάληψιν Συνοδικῶς καὶ Πανορθοδόξως τὸ 1587, τὸ 1593, τὸ 1722, τὸ 1756, τὸ 1836, τὸ 1848, τὸ 1895 καὶ τὸ 1904. Ἐπεκυρώθη

ἀκόμη καὶ διὰ τῆς πρακτικῆς τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐν τῇ πράξει ἐπὶ **341** ἔτη (ἀπὸ τὸ **1583** ἕως τὸ **1924**), ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐδέχθη τὴν ἀλλαγὴν, δεσμευομένη ὑπὸ τῶν **Πανορθοδόξων Συνόδων**, τῶν ὁποίων αἱ Ἀποφάσεις ἔχουν **κῦρος Οἰκουμενικόν**.

Τὸ **1924** ὅμως, ὅσα Πατριαρχεῖα ἐδέχθησαν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καὶ ὅσα ἐκράτησαν τὸ Παλαιὸν ἀλλὰ παρέμειναν εἰς κοινωνίαν μετ' αὐτῶν, ἀντιβαίνοντα ὅλα πρὸς τὰς Πανορθοδόξως εἰλημμένας Ἀποφάσεις καὶ πρὸς τὴν Πανορθόδοξον ὑπεραιωνόβιον πρακτικὴν, **ἀπεκόπησαν** τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Σημειωτέον ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου τὸ **1924**, ἡ γενομένη κατ' ἐφαρμογὴν τῆς **Διαβोधτου Αἰρετικῆς καὶ Οἰκουμενιστικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 τῆς ἐκδοθείσης ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως**, ἐγένετο ὅλως πραξικοπηματικῶς, χωρὶς ἀπόφασιν Πανορθοδόξου ἢ Τοπικῆς Συνόδου, χωρὶς κἂν προσήματα νομιμότητος. Ἀκόμη καὶ μὲ ἀπόφασιν τοιαύτης Συνόδου νὰ εἶχε γίνεῖ, θὰ ἦτο ἀντορθόδοξος καὶ ἄκυρος, ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς ἤδη εἰλημμένην Ἀπόφασιν ἐπὶ **Ἐκκλησιαστικῶς Δεδικασμένου** θέματος.

Ἐὰν μία Πανορθόδοξος Σύνοδος ἠδύνατο νὰ ἀναίρεση Ἀπόφασιν προηγουμένης, εἰλημμένην ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, τότε καὶ αὐτῆς ἡ Ἀπόφασις θὰ ἦτο ἀναιρετέα ὑπὸ ἄλλης νεωτέρας. Ὅλοι θὰ ἐστεροῦντο τοῦ δεσμευτικοῦ κύρους

τοῦ ἐπιφοιτοῦντος καὶ συνεδριάζοντος καὶ συναποφασίζοντος ἐν αὐταῖς Ἁγίου Πνεύματος. Τότε οὐδεμία Ἀποφασίς Πανορθοδόξου Συνόδου θὰ ἦτο ὑποχρεωτική καὶ δεσμευτική διὰ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. **Πρὸς τί ὁ λόγος, λοιπόν, καὶ ποῖον τὸ νόημα τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξων Συνόδων ὅταν αἱ Ἀποφάσεις των δύνανται νὰ ἀναιρεθοῦν ἀπὸ ἐπομένην;** Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως, συμφώνως πρὸς τὴν Πράξιν καὶ τὸ ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, αἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι εἶναι **ἰσόκυροι** μὲ τὰς Οἰκουμενικὰς καὶ μὴ ἀναιρέσιμοι. Ὅλαι αἱ Ἀποφάσεις των εἶναι **ὀριστικά, τελεσιδικοί, ἀμετάκλητοι, δεσμευτικά,** καὶ ἀποτελοῦν πηγὴν Κανονικοῦ Δικαίου. Οὐδεμία Ἀπόφασίς Πανορθοδόξου Συνόδου ἀνηρέθη ποτὲ ὑπὸ ἄλλης τοιαύτης Συνόδου.

Ὡς ἐκ τούτου, εἰς τὸ θέμα τῆς Ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου δὲν ὑπάρχει περιθώριον διὰ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ δικολαβικοῦ καὶ σοφιστικοῦ ὄρου **«Δυνάμει καὶ Ἐνεργείᾳ»**, ὅτι δῆθεν Ἐκκλησίαι δεχθεῖσαι τὴν Ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν εἶναι **«Δυνάμει»** καὶ ὄχι **«Ἐνεργείᾳ»** Σχισματικά.

Ἀκόμη καὶ πρὶν ὁ Πάπας ἀλλάξῃ τὸ Ἡμερολόγιον τὸ 1582, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἔχουσα γνῶσιν περὶ τῆς ἀνακριβείας τοῦ ἐν χρήσει Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, ἤδη ἀπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἶχεν ἀπορρίψει κάθε πρότασιν διορθώσεώς του. Τοῦτο φαίνεται εἰς κείμενα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Θεοδωρήτου

τὸν 5ον αἰῶνα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα εἰς κείμενα τοῦ Πατριάρχου Ματθαίου Βλαστάρεως καὶ τοῦ Ἀυτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ πρεσβυτέρου, ὅστις ἀναφέρει ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ 1341 *«Σεσιγημένον ἀφήκε τὸ πρᾶγμα ἵνα μὴ μερισμὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπάγῃ»*. Παρομοίως ἐκφράζεται καὶ ὁ Βλάσταρις διὰ τοὺς κινδύνους τοὺς προερχομένους ἐκ μιᾶς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου, ὅτι αὕτη *«πρόξενος γενήσεται στάσεως οὐ μετρίας τῇ Ἐκκλησίᾳ»*.

Τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον (σελ. 9) ἀναφέρει ὅτι καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ οἱ Πατέρες ἐγνώριζον ὅτι τὸ ἐν χρήσει Ἡμερολόγιον δὲν ἐμέτρα μὲ ἀκρίβειαν τὸν χρόνον, ἀλλ' ὡς σοφοὶ ὅπου ἦσαν, δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸ διορθώσουν προτιμώντες τὴν συμφωνίαν καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου καὶ τὸ Σχίσμα ἐκ τῆς ἀκριβείας.

Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐπανελημμένων Πανορθόδοξων Συνοδικῶν Ἀποφάσεων καὶ ἐκ τῆς ὑπεραιωνοβίου πρακτικῆς, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ διὰ φρικτῶν Ἀναθεμάτων Κατεδίκασεν ὀριστικῶς, ἀμετακλήτως καὶ δεσμευτικῶς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου καὶ Ἀπηγόρευσε πᾶσαν χρῆσιν Νέου Ἡμερολογίου.

Ἡ υἰοθέτησις τοῦ Νέου Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου τὸ 1924, ἡ κατ' εὐφημισμὸν τροποποιήσις καὶ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ, δὲν ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐπεβλήθη Ἐξωσυνοδικῶς, Ἀντικανονικῶς καὶ Πραξικοπηματικῶς ὑπὸ ὀργάνων

τῆς Ἑβραιομασονίας, τοιούτων ὄντων τῶν πρωταγωνιστῶν, **Μελετίου Δ' Μεταξάκη**, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, **Γρηγορίου Ζ' Ζερβουδάκη**, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου**, Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ τῆς στρατιωτικῆς κυβερνήσεως **Στυλιανοῦ Γονατᾶ**.

Τὸ Ἡμερολόγιον δὲν τὸ ἄλλαξε ἡ Ἐκκλησία τοῦ ΘΕΟΥ· δὲν ἦτο ἔργον Θεοῦ. Τὸ ἄλλαξε ἡ Ἑβραιοσιωνιστικὴ **Μασονία**, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σατανᾶ· ἦτο ἔργον τοῦ Διαβόλου.

Αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι αἱ ὁποῖαι ἐδέχθησαν τὴν Ἐξεκκλησιαστικὴν καὶ Ἀντικανονικὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου, καθὼς καὶ ὅσαι δὲν τὴν ἐδέχθησαν ἀλλὰ παρέμειναν εἰς κοινωνίαν μετ' αὐτῶν, ἐμπίπτουν εἰς τὰ φρικτὰ Ἀναθέματα τῆς Ἐκκλησίας, ἐκπίπτουν τῆς Θείας Χάριτος, καθίστανται Σχισματοαιρετικά, δὲν ἔχουν Θεῖαν Χάριν εἰς τὰ Μυστήριά των, δὲν παρέχουν Σωτηρίαν εἰς τὰ μέλη των, δὲν γεννοῦν τέκνα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ λειτουργοῦν ὡς πύλαι Κολάσεως.

Εἶναι ἡλίου φαεινότερον καὶ πρέπει νὰ γίνῃ τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι Ἐκκλησία δεχθεῖσα τὸ Νέον, Γρηγοριανόν, Παπικὸν Ἡμερολόγιον κατέστη **ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ** καί, ὡς ἐκ τούτου, τὰ Μυστήριά της στεροῦνται τῆς Θείας Χάριτος.

Ἡ ἀντορθόδοξος ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου βεβαίως δὲν ἀπετέλεσε μίαν μεμονωμένην πλάνην ἢ μίαν μεμο-

νωμένην Σχισματικήν ἐνέργειαν. Ἀπετέλεσε τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν Παναίρεσιν τοῦ Ἄθρου Οἰκουμενισμοῦ, τὴν Πανθηρησκείαν καὶ τὴν Παγκόσμιον Κυριαρχίαν τοῦ Ἄντιχρίστου, τὴν προετοιμαζομένην ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Ἑβραϊοσιωνισμοῦ. Ἐξ ἄλλου, περιλαμβάνεται καὶ εἰς τὴν Αἵρετικὴν Οἰκουμενιστικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τὴν ἐκδοθεῖσαν τὸ 1920, καὶ εἰς τὰς Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ληστρικοῦ--καὶ ὄχι Πανορθοδόξου--Συνεδρίου τὸν Μάϊον-Ἰούνιον τοῦ 1923.

Ἡ Διαβόητος Αἵρετικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, ἡ ὁποία ἔχει τὸν Βλάσφημον τίτλον «Πρὸς τὰς Ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» καὶ ἀποτελεῖ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Ἄντιχρίστου καὶ Ἄθρου Οἰκουμενισμοῦ, προβλέπει εἰς τὸ πρῶτον Ἄρθρον τῆς τὴν προώθησιν τῆς ἀντιεκκλησιαστικῆς ἐνότητος τῶν Αἵρετικῶν Ἐκκλησιῶν «*διὰ τῆς παραδοχῆς ἐνιαίου Ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν*», αἵτινες, κατὰ τὸ δεῦτερον μέτρον τὸ ὁποῖον προωθεῖ, «*εἶναι Συγκληρονόμοι καὶ Σύσσωμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ*».

Ὁ Οἰκουμενισμός, εἰς πρώτην φάσιν, προωθεῖ τὴν Διαχριστιανικὴν Ἐνωσιν ὄλων τῶν Αἱρέσεων καί, εἰς δευτέραν φάσιν, τὴν Διαθηρησκειακὴν Ἐνωσιν ὄλων τῶν Θρησκειῶν, ἀπὸ ὅπου θὰ προκύψῃ ἡ Θρησκεία τοῦ Ἄντιχρίστου. Ἡ Εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἦτο

τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν Ἀντίχριστον Πανθησκεΐαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Δι' αὐτὸ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον δὲν εἶναι ἀπλῶς μία ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις. Εἶναι πρόδρομος τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου καὶ *πρόξενος στάσεως οὐ μετρίας τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐγένετο*, καὶ Σχίσματα προέξηνσε, καὶ τὸ Κράτος διετάραξε, καὶ τὴν Κοινωνίαν διέφθειρε, καὶ τὴν Λογικὴν διεστρέβλωσε, καὶ Αἰρέσεις εἰσήγαγεν.

Ἡ διατήρησις, λοιπόν, τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία παρέδωκεν εἶναι ὑποχρεωτική. Ἡ δὲ ἀλλαγὴ του ἀποτελεῖ ἄμεσον ἀποκοπὴν καὶ ἔξοδον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἄμεσον χωρισμὸν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἄμεσον ἀπώλειαν τῆς Θείας Χάριτος, καὶ ἄμεσον συγκατάταξιν εἰς τὴν συναγωγὴν τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου καὶ πλάνου Σατανᾶ. Διὰ τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται οὐδεμία Πνευματικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία ἢ Συμπροσευχὴ μετὰ τῶν ἀκολουθούντων τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καὶ τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς, διότι ἀποτελεῖ ἀπώλειαν τῆς Ὁμολογίας τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως.

Παρατίθενται ἐν συνεχείᾳ ἐκ χειρογράφων τὰ δύο Ἱστορικὰ Σιγίλλια, ἧτοι αἱ Ἀποφάσεις τῆς Καταδίκης καὶ τοῦ Ἀναθεματισμοῦ τοῦ Νέου Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πανορθοδόξων Συνόδων τοῦ 1583 καὶ 1593.

ΕΠΙ . ΕΒΕΡΜΕΝΩ

Ο οποίος δε ἀποκατά τὴν ἔθνη τῶν Ἰστανδῶν, καὶ τῶν
 ἑξ ἑαυτοῦ ἀπὸ οὐρανικῆς Σύνδοσι ἐβασίλευσε . καὶ
 τὸ ἀπὸ πάσης ἡ τὸ μνησθέντος ἐσθλα ἰσμοδὲ
 πικου νὰ ἀποκαταστήσει , καὶ ἄλλοι νὰ ἀποκαταστήσει ὡς
 οὐρανικῶν πασχάτων , καὶ νὰ μνησθέντος ὡς ἀπὸ τῶν
 ἀποκαταστήσει νὰ πάσῃ , καὶ ἰστανδῶν εἰς μὴδὲ ἄλλοι
 καὶ ἄλλοι νὰ ἀποκαταστήσει καὶ ἰστανδῶν ὡς πακατωσῶν
δδδ

(16)

δὲ δὲ δὲ δὲ καὶ ἔθνη τῶν ἑκκατηκονταίων . ἀπὸ ἑξῆς
 τὸ ἀνάστημα , καὶ ἔξω τῶν ἑξῆς ἑκκατηκονταίων , καὶ
 τῶν ἑξῆς ἐπισητῶν ἑκκατηκονταίων ἀπὸ ἑξῆς . Ὁ ὄρθου
 καὶ ἑστῆς δὲ οἱ ἀποκαταστήσει καὶ ὄρθου καὶ ἑστῆς καὶ
 νὰ εἰς οἱ ἐκκατηκονταίων , καὶ ἑκκατηκονταίων , καὶ αὐτῶν
 ὄρθου . καὶ ὄρθου ὡς καὶ ἑστῆς καὶ ἑκκατηκονταίων , καὶ αὐτῶν
 τὸ ὄρθου καὶ ἑστῆς καὶ ἑκκατηκονταίων καὶ ἑκκατηκονταίων
 πακατωσῶν ἑκκατηκονταίων καὶ ἑκκατηκονταίων . καὶ ἑκκατηκονταίων
 καὶ ἑκκατηκονταίων , καὶ ἑκκατηκονταίων . Ἄρα καὶ ὁ ἑκκατηκονταίων
 ἑκκατηκονταίων καὶ ἑκκατηκονταίων καὶ ἑκκατηκονταίων καὶ ἑκκατηκονταίων
 ἑκκατηκονταίων καὶ ἑκκατηκονταίων καὶ ἑκκατηκονταίων καὶ ἑκκατηκονταίων
 ἑκκατηκονταίων καὶ ἑκκατηκονταίων καὶ ἑκκατηκονταίων καὶ ἑκκατηκονταίων
ἑκκατηκονταίων

Αἱ Ἀποφάσεις τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων τοῦ 1583 καὶ 1593 διὰ
 τῶν ὁποίων ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΤΑΙ καὶ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΕΤΑΙ τὸ Νέον
 Παπικὸν Ἡμερολόγιον. Εὐρίσκονται εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὴν
 Μονὴν Παντελεήμονος ἀρ. βιβλ. 772, καὶ εἰς τὴν Σκήτην Καυσο-
 καλυβίων Κελλίον Ἀκάθιστος Ὑμνος, ἀρ. κώδ. 285, καθὼς καὶ εἰς
 τὴν Μονὴν τοῦ Σινᾶ. Τὸ 1880 καὶ 1881 ἐδημοσιεύθησαν ἐν μετα-
 φράσει εἰς δύο ἐπίσημα περιοδικὰ τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας.

